

1. søndag i advent 2018

Så er det igen tid til at fejre kirkens nytår, 1. søndag i advent. I kirker og hjem gør vi det ved at tænde det første lys i adventskransen. Den første søndag er begyndt og der er tre mere, så er det jul. Vi glæder os, for julen er en dejlig tid. Men først er der altså advent. Ventetid, fastetid. Tid til refleksion, eftertanke. Det er det den lilla farve symboliserer. Tænketid. Ro. Fordybelse. Udenfor er det mørkt, ja, måske ikke lige nu, men til hverdag, når vi står op, og længe inden vi går i seng. Der er tid til at sidde stille og lade tankerne vandre. Og det er også sundt for os, denne tænkepause.

Vores tekster fra Bibelen, som hører dagen til, lægger både op til fest og det modsatte. Fra det Gamle Testamente hørte vi Salme 24 fra Salmernes Bog, som blev brugt, når præster og menighed gik i optog ind i templet i Jerusalem. De gik ind for at søge Gud, som vil komme til sit hus, når mennesker forsamles i Hans navn. Det er stort at den almægtige Gud, som har skabt himlen og jorden, vil bo iblandt os. Det er en fest værd og grund til bøn og takkesange.

Men som vi hørte i Romerbrevet, så skal festen heller ikke gå over gevind. Der må være måde med løjerne, og vi skal huske, hvorfor vi fester. Ikke bare for at danse på bordene og drikke os i hegnet og hvad deraf måtte følge. En hel del julefrokoster ender med grumme hovedpiner næste dag, men måske er der også opstået misforståelser, der skal opklares og undskyldninger, der skal gives, og så blev det hele måske lidt for meget. Vi fejrer jo, at Herren kommer til os, Kristus, frelseren. Det er derfor vi holder jul. Så vil det være passende at indrette festlighederne efter det og huske, at vi skal glæde os sammen. Og man glæder sig nu engang bedst sammen, hvis man stadig kan se hinanden i øjnene – også dagen efter.

Vi hører i dag også fortællingen fra Matthæusevangeliet om Jesu indtog i Jerusalem. Det er en tekst, der er tyvstjålet fra palmesøndag. Man kunne godt tænke: Kunne de ikke finde på noget nyt og bedre til at fejre kirkens nytår med, begyndelsen på et nyt kirkeår, hvor vi begynder at glæde os til julen og Jesu fødselsdag. Men nej, der er ikke så meget at komme efter, hvis man leder efter storslåede entréer på Jesu vegne. Så indtoget i Jerusalem må række – endnu engang. Det minder os også om salme 24, hvor Gud kom til templet i Jerusalem. Nu ankommer Guds søn til den samme by i teksten. Og til alle byer i hele verden, hver gang vi forsamles i Kristi navn i vore kirker. Det er stort og værd at fejre.

Jesus var meget jordnær og vel nærmest folkelig, mens han gik omkring og fortalte skarerne om Gud. Slet ikke særlig royal og ophøjet. Han sagde selv, at han var kommet for at tjene, og han havde ikke lyst til at der skulle gøres stads af ham på et mere officielt plan. De bonede gulve – det var ikke hans sted, det var ikke der, han hørte hjemme. Og når Jesus fornemmede at folkestemningen nærmede sig et punkt, hvor man overvejede at gøre ham til konge og dermed kunne få smidt den forhadte kong Herodes og hans forkælede hof på porten, så gik Jesus simpelt hen sin vej. Han trak sig tilbage til bjergene eller ørkenen og vandrede der i ensomhed, mens han bad til Gud. For Jesus ville ikke være jordisk konge med guldkrone og fornemt tøj. Hans rige er af den evige slags, som mennesker ikke kan se, men kun fornemme i deres hjerter, når de hører Guds ord.

Og så er Jesus alligevel kongen. Han er konge i livets rige, for alt er lagt under ham, al magt på jorden og i himlen. Det har Gud Fader givet Jesus at herske over, indtil verden skal forgå og dommens dag komme over os. I himlen sidder Jesus på en trone ved siden af sin Fader, klædt i himmelsk lys og evighedens stråleglans. Men han sidder ikke bare på sin trone, koldt afventende de

syndefulde horder, der skal komme til ham på Herrens dag. Jesus går os i møde. Han kommer til os – igen – for at hente os hjem. Og det er egentlig det mest karakteristiske ved Jesus Kristus. Han er den, der kommer til os. Han er Faderens udstrakte hånd. Guds Ord, der kalder på os: Kom hjem, børn.

Så der er god grund til at fejre advent, Herrens komme, og til at glæde os, når vi ser ham i julen som det lille barn i krybben og vel knapt nok forstår, hvordan en himmelsk kongesøn kan være i et menneskes skikkelse, så lille og sårbart et menneske. Men han kom – for vores skyld. Fordi Faderen i sin uendelige kærlighed vil, at mennesker skal frelses ved ham, Jesus, som vi behandlede så skidt her i verden, med pisk, med tornekrans og kors. Det er det, han rider i møde i vores evangelietekst til første søndag i advent. Sin død, men også sin opstandelse - til frelse for en hel verden.

Det kan godt være, at vi har hørt teksten om Jesu indtog i Jerusalem før, måske endda to gange om året, men der er noget godt og fortroligt ved gentagelser. Noget som gør os trygge og får os til at føle os hjemme. Derfor er der så mange gentagelser i kirken. Det er beroligende for os at høre de samme ord igen, år efter år. Det tidspunkt, hvor flest mennesker går i kirke er juleaften, og det selv om vi nærmest kan juleevangeliet forfra og bagfra og synger mere eller mindre de samme salmer, eller i hvert fald nogle, som vi alle sammen kender og kan brumme med på, selv om det måske ikke lige er der, vi har vores største talent.

Adventstiden bringer os samme fornemmelse af tryghed. Det er en tradition, tingene skal helst foregå som de plejer. Det er en fælles referenceramme for os danskere. Der er ikke nogen af os, som ikke ved, hvad et kalenderlys eller en adventskrans er. Kirkeåret går i ring. Endnu et år er endt, et nyt er begyndt. Lad os så bruge adventstiden godt. Til at tænke. Over livet. Over Gud. Over alt hvad vi fik givet. Og tænk på det med taknemmelighed. Lad os prøve at leve langsomt, spise langsomt, falde på plads og til ro i dette nye kirkeår, vi er begyndt på. De gamle vidste godt hvad de gjorde, da de farvede tiden lilla og kaldte på bøn og eftertanke. Mennesker har brug for fred, for ro til deres sjæle. Den ro kan vi finde her i Guds hus, selv på store festdage som denne, ja, selv juleaften, hvor vi hører at Gud kom til os. Her er et godt advarsråd: Tag den ro med hjem og lad den brede sig i jeres liv. For alt godt kommer til den, som kan vente.

Amen.